

opusdei.org

Prelatens brev (augusti 2011)

Från Afrika påminner Prelaten i sitt pastoralbrevom behovet att vara och göra Opus Dei med den personliga troheten. Han ber även om förböner för VUD:s frukter.

2011-08-15

Mina kära: må Jesus bevara mina döttrar och söner!

När ni får detta brev kommer jag att sedan några dagar tillbaka vara i Kinshasa, huvudstaden i Kongo.

Tidigare, mellan den 7 och 12 juli, reste jag till Elfenbenskusten. Såväl i Abidjan som i Yamoussoukro träffade jag era systrar och bröder samt många andra personer som deltar i Opus Deis apostoliska aktiviteter. På alla dessa platser har jag fyllts med glädje då jag fått se hur det arbete växer, som medlemmar i prelaturen gör tillsammans med många andra personer. Låt oss ständigt tacka Gud som ger oss sin nåd genom jungfru Marias förbön och genom att även lyssna till den helige Josemarías vädjan, han som vi alltid vänder oss till: om han här nere bar var och en av oss i sitt hjärta, fortsätter han att hjälpa oss från himlen med så mycket större fullkomlighet och intensitet.

Jag vänder mig även till vår älskade fader Álvaro, som var den som bestämde att man skulle etablera det apostoliska arbetet i dessa två länder 1980. Verket har slagit rot i dessa

afrikanska länder med hjälp av bön och offer, av ett lågmäلت och uthålligt arbete, som på alla platser. Hur många saker till Guds ära och tjänst för Kyrkan blomstrar inte i dessa två länder trettio år efter att arbetet börjat! Jag upprepar: låt oss rikta en oupphörig tacksägelse till den heliga Treenigheten.

Jag ber er om att ni överallt ifrån fortsätter att stödja det apostoliska utbredandet, vilket var ett kännetecken som utmärkte vår Faders liv, ända tills hans sista dag på jorden: låt oss be för de platser där Verkets arbete började för länge sedan och för andra platser där det fortfarande befinner sig i ett mycket tidigt skede. Vi bör inte för den skull glömma andra länder dit vi tillsammans med Kristi lära vill föra surdegen i Verkets anda, på ett mer omedelbart sätt Sri Lanka. Jag frågar var och en av er: tror du att de kan räkna med din förbön? Hur ber du

för de personer de umgås med? Vilka små eller inte så små uppoffringar gör du för dem? Låt oss komma ihåg det som den helige Josemaría sade till oss: ***det är inte möjligt att älska hela mänskligheten (...) om man inte gör det från Korset.***^[1]

Låt oss anförtro denna önskan om att apostolatet skall växa i det egna landet och över hela världen åt jungfru Marias ljuva och obefläckade hjärta. Som varje år sedan vår Fader vigde Verket åt henne den 15 augusti 1951, kommer vi att förnya denna vigning på Marias upptagelses högtid. Utöver att stödja oss på hennes beskydd och omsorg om Opus Dei och om var och en av oss inbjuder jag er denna gång att förena er med min tacksamhet till himlen efter dessa resor. Låt oss samtidigt be för de andliga frukterna av Världsungdomsdagen som kommer att hållas i Madrid den andra delen av denna månad, i vilken oräkneliga

ungdomar från hela världen kommer att delta.

Den sjunde augusti är det åttio år sedan den gång då Gud ingrep i vår Faders själ på ett sätt som försäkrade honom att det är nödvändigt att be intensivare (bönen var det enda vapen han hade) för att sprida och stärka vägen som inleddes den andra oktober 1928, samtidigt som han gav detta särskilda, heliga, uppdrag i Kyrkans sköte nya kraftstötar. Vi kan mycket väl den text som han skrev ner där han berättar det som hände den sjunde augusti 1931. Det är inte överflödigt att återvända till vår Faders ord som beskriver händelsen eftersom de fyller oss med tillförsikt och sporrar oss till en större trohet till Guds plan för Opus Dei. Låt oss be den helige Ande att hjälpa oss att tränga djupare in i denna händelse i den helige Josemarías liv, som har ett evigt värde och bör genljuda hos och motsvaras av var och en.

Dagen ifråga firades Herrens förklarings högtid i Madrid. Några få år hade gått sedan vår Fader hade flyttat till huvudstaden för att doktorera i juridik, och vår grundare antecknar: ***då jag bad för mina böneämnen i den heliga Mässan, blev jag medveten om den inre förändring som Gud har genomfört i mig under dessa år då jag bott i denna före detta residensstad... Och detta, trots mig själv: utan att jag samarbetat, kan jag säga.***[2]

På detta sätt skrev han ner den förändring som Herren hade genomfört i hans själ, i synnerhet efter den andra oktober 1928. Låt oss lägga märke till att detta varseblivande hände just under det eukaristiska firandet, medan vår grundare *in persona Christi* gjorde det heliga Korsoffret närvarande. Han upprepade alltid att den heliga mässan utgör ***mittpunkten i och***

roten till de kristnas andliga liv.[3]

Det är den rot som hela vårt liv får näring från, det fokus där alla våra tankar, ord och handlingar bör stråla samman. Att dag efter dag omsorgsfullt fira eller delta i offret på altaret är ett oundgängligt villkor för att låta Hjälparen verka, han som vill få våra själar att växa och likna Jesus Kristus allt mer så att vi blir goda redskap.

Den helige Josemaría skriver att hans inre förändring berodde på Herrens verkan: ***trots mig själv: utan att jag samarbetat, kan jag säga.*** Vi vet samtidigt att han redan innan Verkets grundande ansträngde sig för att motsvara den helige Andes verkan. Hans ständiga bön –

Domine, ut videam!, Domina ut sit!

– åren innan den andra oktober 1928 är ett praktiskt bevis på detta. Låt oss försöka efterlikna honom och närma oss mässoffret med inställningen att lyssna på Guds ord och anstränga oss

att upptäcka det som Herren vill visa oss, såväl i läsningarna som i de olika bönerna i mässan. Ger vi vår personliga meditation och vårt medvetande att befinna oss i Guds närvaro näring genom dessa texter, som Herren använder sig av för att upptända sin kärlek i oss? Anstränger vi oss för att få vårt andliga liv att inriktas på och utstakas av Kyrkans liturgi?

Jag tror att jag förnyade min föresats att inrikta hela mitt liv på att uppfylla Guds vilja: Guds Verk, fortsatte vår Fader. Inom parentes lade han till: ***en föresats som jag i skrivande stund förnyar igen med hela min själ.***^[4] Låt oss gå till väga på samma sätt många gånger med uppriktig önskan att vara Gud och Kyrkan trogna, framför allt då omständigheterna kanske är svårare än vanligt: i sjukdom, i nöd, i motgångar, i stunder av torka eller inre svårigheter... Om vi handlar så,

kommer Herren att ge oss förstånd och den kraft vi behöver för att i varje stund uppfylla hans älskvärda vilja.

Efter förvandlingen av hostian, då vår grundare upphöjde den heliga oblaten så att mässdeltagarna kunde tillbe den, präglade sig hårt i hans förstånd några ord från Skriften efter Vulgatans version som då användes i liturgin: *si exaltatus fuero a terra, omnia traham ad meipsum*[5]: när jag blir upphöjd från jorden skall jag dra allting till mig. Den helige Josemaría antecknade att han först kände fruktan då han hörde Guds budskap utan att några ord uttalades. Denna reaktion kännetecknar en person som, när han varseblir den förunderliga närheten av den tre gånger helige Guden, upplever en stor förlägenhet, medveten om sin personliga svaghet, samtidigt som han märker en djup inre frid. Vår Fader uttrycker sig på följande sätt:

inför det övernaturliga blir jag vanligtvis rädd. Sedan kommer detta Ne timeas!, det är Jag. Då förstod jag att det kommer att vara Guds män och kvinnor som skall upphöja Korset med Kristi lära på toppen av varje mänsklig verksamhet... Och jag såg Herren segra och dra allting till sig.[6]

I denna så övernaturliga upplevelse som Gud gav den helige Josemaría för att upplysa och stärka honom var du och jag närvarande, var och en av dem som skulle vara i Verket under årens lopp. Merparten av oss hade inte fötts än, men vi hade redan en plats i vår älskade Faders hjärta, som, utan att känna oss, bad för oss och räknade med oss som skulle kallas att *vara* Opus Dei och att *göra* Opus Dei i det tjugoförsta århundradet. Detta förpliktar oss att förena oss med den helige Josemaría allt mer, för att verkligen göra hans liv till vårt liv, eftersom, som han

sade till oss, vi var meningen med hans.

Mina barn: det är inte bara fromma tankar som jag föreslår för er när jag understryker att Verket är i våra händer. Låt oss dag för dag tänka att nu är det upp till oss att vidareutveckla den uppgift som himlen vill skall förverkligas med samma anda och identisk hängivelse som vår Fader. För detta räknar vi med all hjälp från Gud. Den helige Thomas av Aquinos ord passar mycket väl in här: ”De personer som valts av Gud för ett uppdrag förbereds och utrustas av Honom så att de blir lämpliga för att utföra det, enligt det som läses i 2 Kor 3:6: ’han har gett mig förmågan att vara tjänare åt ett nytt förbund’.”[7]

Vi har dessutom så många skrifter av vår Fader till vårt förfogande, där han hällde de andliga skatter som Herren hade gett honom. ***Trots att***

jag känner mig tom på dygd och vetenskap (...), skrev han även i sina förtroliga anteckningar, skulle jag vilja skriva några böcker av eld, som kunde färdas över jorden som en brinnande låga och sätta ljus och värme i människor samt omvandla människors stackars hjärtan i glöd för att frambära dem till Jesus som rubiner i hans kungakrona.[8] Hans önskan har blivit verklighet eftersom tusentals personer över hela världen hämtar sin näring från de texter som har sitt ursprung i hans förkunnelse och skrivande. Att fördjupa sig i läsandet av dem, att låta andra lära känna dem, att sprida dem på de mest olika språken är ett apostoliskt redskap som är mycket effektivt för att få den helige Josemarías budskap och Opus Deis apostoliska arbete att sprida sig allt mer till människors väl: som vågor som bildas av stenen som fallit i vattnet,[9] ända tills de når oanade stränder.

I sitt budskap inför den 26:e
Världsungdomsdagen, dit jag
inbjudits att vara med, förklarar
Påven det motto som föreslagits för
detta möte: *"Rotade och uppbyggda i
Jesus Kristus, allt fastare i tron".[10]*
För många kommer deltagandet i
dessa aktiviteter att erbjuda ett
särskilt möte med Kristus, som de
kanske inte hade upplevt tidigare,
eller i alla fall att lära känna honom
bättre, att bli styrkta i den personliga
vänskapen med Honom. Låt oss se
till att den inte blir blott fyrverkeri
som sprakar till en stund för att
sedan slockna. I detta avseende är
det viktigt att de och vi låter dessa
dagars andliga erfarenhet få en
uppföljning. Låt oss göra allt som
står i vår makt för att få deltagarna
att nå praktiska slutsatser, personliga
föresatser för att växa i sitt kristna
liv. **Det är ett möte med Guds Son
som ger ny energi till hela vår
existens,[11]** säger den helige
Fadern. Som en frukt av nådens

verkan, kan det finnas många som ställer sig frågan om vilken väg deras liv bör gå. Det är frågor som brukar ställas av unga människor förr eller senare, kanske utan att förstå vad de verkligen innebär. Det är nämligen så att bakom frågan om framtiden, som kanske inledningsvis begränsas till valet av ett yrke, av plats i arbetslivet, av bildandet av en egen familj, döljer sig något mycket djupare: Vilken mening har mitt liv? Hur kan jag leva mitt liv fullt ut?

Med tanke på att

Världsungdomsdagen äger rum i den stad där Guds försyn ville att Opus Dei skulle födas, kommer jag att tänka på något som den helige Josemaría sade vid flera tillfällen då han med tacksamhet till Gud tänkte på när Saulus från Tarsos kallades till apostolatet. ***Mig hände det i liten skala det som hände Paulus i Damaskus. I Madrid föll fjällen från mina ögon, och i Madrid fick***

jag mitt uppdrag,[12] skrev han till exempel 1965. Jag ber Gud om att många ungdomar upplever *sin egen Damaskus* med anledning av dessa ceremonier ledda av Påven: att de får upp ögonen för Guds ljus, att de upptäcker den kallelse som Jesus kallar dem till och att de fast beslutar sig för att följa den. Det blir det bästa sättet att leva upp till Kyrkans förhoppningar, som behöver många män och kvinnor som på allvar hänger sig åt Herren. **Att bli uppbyggd i Jesus Kristus, säger Benedikt XVI, innebär att svara ja på Guds kallelse, att lita på honom och göra som han säger i praktiken.**[13] Sedan riktar han sig särskilt till ungdomar och tillägger några ord som alla har nytta av: **bygg era hus på klippan, precis som han som "grävde djupt" (jfr Luk 6:47). Försök att varje dag leva efter Kristi ord. Lyssna på honom som på en sann vän som ni kan dela er livsväg med.**[14]

Jag återvänder till det som jag föreslog er tidigare: behovet att se till att den upptäckt som många vänner och bekanta till er kommer att göra dessa dagar, som en frukt av Guds nåd, får en uppföljning i det dagliga livet. Den helige Fadern stakar ut vägen för dem, då han skriver: **Börja en personlig dialog med Jesus Kristus och ägna er åt den i tro.**

Lär känna honom bättre genom att läsa evangelierna och Katolska Kyrkans Katekes. Samtala med honom i bön, och lita på honom.

[15] Låt oss i våra personliga samtal påvisa behovet att ta emot sakramenten ofta – botens sakrament, eukaristin – som är källor till Guds barns övernaturliga liv. Det är också nödvändigt att de lär sig att helga studierna, arbetet och att ha en apostolisk omsorg om andra: att närma andra till Kristus är nämligen ett av de bästa sätten att försäkra den egna troheten till Mästaren. Upprepa detta med Påvens ord för dem:

Kristus är inte en skatt som bara är avsedd för oss; han är vår värdefullaste skatt, men en som är avsedd att delas med andra.[16]

Jag avslutar med att inbjuda er att betrakta de ord med vilka den helige Josemaría satte punkt för sin predikan på Marias upptagelses högtid: **Cor Mariae Dulcissimum, iter para tutum. O Marias ljuva hjärta, skänk styrka och trygghet åt vår vandring på jorden: var du själv vår väg, för du känner de stigar och genvägar som säkert, genom din kärlek, för fram till Jesu Kristi kärlek.[17]** Det passar även att till denna bönesuck tillägga de ord som vår älskade don Álvaro uttalade: *iter para et serva tutum!*

Med all sin tillgivenhet välsignar er
er Fader

+ Javier

Kinshasa den 1 augusti 2011

[1] S:t Josemaría, *Anteckningar tagna under en betraktelse*, 2/10 1971.

[2] S:t Josemaría, *Apuntes íntimos*, nr 217 (7/8 1931). Jfr A. Vázquez de Prada, “El Fundador del Opus Dei”, vol. I, ss 380-381.

[3] S:t Josemaría, *När Kristus går förbi*, nr 87.

[4] S:t Josemaría, *Apuntes íntimos*, nr 217 (7/8 1931). Jfr A. Vázquez de Prada, *ibid.* [5] Joh 12:32 (Vulgatan).

[6] S:t Josemaría, *Apuntes íntimos*, nr 217 (7/8 1931). Jfr A. Vázquez de Prada, “El Fundador del Opus Dei”, vol. I, s 381.

[7] S:t Thomas av Aquino, *Summa theologiae* III, q. 27, a. 4.

[8] S:t Josemaría, *Apuntes íntimos*, nr 218 (7/8 1931). Jfr A. Vázquez de

Prada, *ibid.* [9] Jfr S:t Josemaría, *Vägen*, nr 831.

[10] Jfr Kol 2:7.

[11] Hans Helighet påven Benedikt XVI:s budskap inför den 26:e Världsungdomsdagen 2011, 6/8 2010.

[12] S:t Josemaría, Brev, 2/10 1965.

[13] Hans Helighet påven Benedikt XVI:s budskap inför den 26:e Världsungdomsdagen 2011, 6/8 2010.

[14] *Ibid.* [15] *Ibid.* [16] *Ibid.* [17] S: t Josemaría, *När Kristus går förbi*, nr 178.